

Vardas, atveriantis Prancūzijos lietuvių širdis: kunigas Jonas Petrošius

Daiva DAPKUTĖ

Prabėgo daugiau nei dešimtmetis, kai nebėra kunigo Jono Petrošiaus, tačiau jo vardas vis dar gyvas Prancūzijos lietuvių pasakojimuose ir širdyse. Apie šį žmogų galėtų ilgai pasakoti Prancūzijoje sutikti žmonės: jauni ir vyresni, labai religingi, į bažnyčią užsukdavę tik kunigo Pertošiaus kviečiami ir visiškai netikintys, Prancūzijos bendruomenės nariai ir jai nepriklausantys, diplomatai ir paprasti darbininkai, studentai ir menininkai, lietuviai ir Lietuvą mylintys prancūzai. Netgi tie, kuriems asmeniškai neteko pažinti kunigo, yra daug apie jį girdėję ir galėtų perpasakoti kitų žmonių istorijas. Visi jį pažinoję ir jo nepažinoję neabejotinai sutiktų, kad kunigas Jonas Petrošius buvo Prancūzijos lietuvių bendruomenės dvasia ir širdis, ir su pagarba minėtų šio žmogaus sugebėjimą suburti įvairių pažiūrų, amžiaus, išsilavinimo ir gyvenimo patirčių žmones, jo nuoširdumą, paprastumą ir gerą širdį[1]. Jo atminimas įamžintas Paryžiuje Šv. Augustino bažnyčioje, o skulptoriaus Gedimino Šibonio sukurtoje memorialinėje lentoje greta dviejų angelų apsupto lietuviško rūpintojėlio yra iškalti žodžiai lietuvių ir prancūzų kalbomis: „Prelatui Jonui Petrošiui – gyvajai Lietuvių bendruomenės dvasiai – atminti“[2].

Memorialinė lenta Šv. Augustino bažnyčioje

Prancūzijoje nuo pat XIX a. iki šių dienų gyvuoja negausi, tačiau veikli lietuvių bendruomenė. Po Antrojo pasaulinio karo, nepaisydama gana sunkios ekonominės ir politinės situacijos ir ne itin palankios prancūzų imigracinės politikos, čia atsidūrusi dalis lietuvių politinių pabėgėlių papildė nuo seno Prancūzijoje gyvenančių lietuvių palikuonių ir nuo nepriklausomybės laikų užsilikusių studentų, menininkų, diplomatų gretas. Lietuviai išsibarstė po įvairias vietoves: gausiausia bendruomenė susibūrė Paryžiuje, lietuviai taip pat būrėsi Vilriu (*Villerupt*), Strasbūre (*Strasbourg*), Ruane (*Rouen*), Miulūze (*Mulhouse*), Trua (*Troyes*) ir kitose vietose. Kad ir pasklidę po visą šalį, lietuviai stengėsi palaikyti ryšius su savo tautiečiais, dalyvauti lietuvių renginiuose, jungtis į bendruomenę ir ją remti finansiškai. Prancūzijos lietuvių bendruomenė išsiskyrė savo spalvingumu ir įvairove: lietuvius telkė ir prancūzams Lietuvą reprezentavo tokie diplomatai, kaip Stasys Antanas Bačkis, Petras Klimas, Antanas Liutkus, Jurgis Savickis, atlikę svarbų diplomatinį darbą ne tik nepriklausomos Lietuvos laikais, bet ir Lietuvai praradus nepriklausomybę. Čia gyveno ir dirbo garsūs lietuvių menininkai (Vytautas Kasiulis, Pranas Gailius, Antanas Mončys, Adomas Galdikas ir daugelis kitų) ir mokslininkai (Jurgis Baltrušaitis, Algirdas Julius Greimas). Paryžiuje veikė Lietuvių katalikų misija, kurioje dirbo tėvai jėzuitai Jonas Kubilius, Kazimieras Pečkys, Feliksas Jucevičius, Jonas Petrošius. Bendruomenėje greta lietuviškai jau

nebekalbančių ankstesnių emigracijos bangų palikuonių buvo galima sutikti dar karo metais darbams atvežtų žmonių ir buvusių karo belaisvių, po karo iš Vokietijos DP stovyklų prancūzų zonos persikėlusių žmonių, paprastų lietuvių darbininkų ir amatininkų, mokslus prancūzų universitetuose tęsusių studentų, įvairių kultūros ir meno žmonių, nemažą būrį buvusių legionierių (t. y. Prancūzijos svetimšalių legione tarnavusių vyrų) ar po įvairias kongregacijas išsibarsčiusių lietuvių seselių vienuolių. Ilgą laiką bendruomenės centras ir būstinė buvo Stasio ir Onos Bačkių namai, kurių durys buvo atviros visiems Prancūzijoje atsidūrusiems lietuviams[3], didelį vaidmenį atliko Prancūzijos lietuvių bendruomenę kūrę ir jai vadovavę žmonės (Eduardas Turauskas, Jonas Tomkus, Adolfas Venskus, Žibuntas Mikšys ir daugelis kitų), ir, be abejonės – bendruomenės dvasinis bei pasaulietinis vadovas kunigas Jonas Petrošius.

Kunigas Jonas Petrošius

Apie J. Petrošiaus Lietuvoje praleistą vaikystę ir jaunystės metus žinome nedaug. Jis gimė 1921 m. gruodžio 19 d. Reistų kaime, Šilalės valsčiuje. Tėvai Petras ir Barbora gyveno vargingai[4], jį augino močiutė.[5] J. Petrošius mokėsi Gorainių (Šilutės rajone) pradinėje mokykloje, Švėkšnos ir Tauragės gimnazijose. 1940 m. baigęs Tauragės gimnaziją, vienerius metus (1940–1941 m.) mokytojavo Pajūrio pradžios mokykloje. 1942 m. įstojo į Telšių kunigų seminariją, kurioje baigė du kursus. Artinantis frontui ir grįžtant sovietams kartu su kitais kunigais ir klierikais 1944 m. spalio mėnesį J. Petrošius pasitraukė į Vakarus. Karo pabaigoje į Vakarus pasitraukę Lietuvos vyskupai (arkivyskupas Juozapas Jonas Skriveckas, vyskupas Vincentas Brizgys ir vyskupas Vincentas Podolskis) ėmė rūpintis, kur iš Lietuvos pasitraukę kunigų seminarijos klierikai galėtų tęsti pradėtas studijas. Nuncijus Vokietijoje patarė kreiptis į Eichšteto (*Eichstätt*, Vokietija) vyskupą Michaelą Rachlą, kuris sutiko lietuvius priimti į savo diecezinę kunigų seminariją. Taip 1944 m. pabaigoje Eichšteto kunigų seminarijoje jau mokėsi 79 lietuviai ir tik 14 vokiečių klierikų, o 1946 m. – 107 lietuviai klierikai, iš kurių 30 buvusių Telšių seminarijos klierikų[6]. Eichšteto vyskupijai tiek lietuvių klierikų buvo per daug, todėl jie pradėti skirstyti į kitas seminarijas Romoje, Vokietijoje, Belgijoje, Prancūzijoje. Jonas Petrošius taip pat keliavo iš vienos vietos į kitą: 1946 m. mokėsi Eichštete, vėliau studijas tęsė Tiubingeno (Vokietija), o nuo 1948 m. Strasbūro (Prancūzija) kunigų seminarijose. 1951 m. gegužės 16 d. Strasbūro vyskupo Jeano-Julieno Weberio buvo įšventintas kunigu ir paskirtas Miulūzo (*Mulhouse*, Prancūzija) apylinkės prieglaudos kapelionu. Po kelerių metų, 1955 m., Paryžiaus arkivyskupo Maurice**’o** Feltino kvietimu kunigas J. Petrošius persikėlė į Paryžių, buvo paskirtas ir nuo 1955 m. iki 2005 m. vadovavo lietuvių katalikų misijai Prancūzijoje ir Belgijoje. Penkis dešimtmečius kunigas rūpinosi savo parapijiečiais ne tik Prancūzijoje, bet ir Belgijoje, pažinojo kiekvieną šeimą, savo lengvuoju motociklu *Vespa* keliaudavo ir nuolat lankydavo net ir tolimose apylinkėse gyvenančius lietuvius – šeimas ir pavienius, jaunus ir senolius, sveikus ir ligotus. Bendruomenės narius kasmet pasiekdavo jo kalėdiniai sveikinimai ir kalėdaičiai. Surinkęs žinias apie lietuves seseles vienuoles Prancūzijos vienuolynuose, kun. J. Petrošius jas lankė, vesdavo joms rekolekcijas, per 20 metų kasmet organizuodavo dviejų savaičių trukmės susitikimus[7]. Kai antrasis Vatikano susirinkimas leido mišiose vietoje lotynų vartoti gimtąją kalbą, J. Petrošius išvertė lotynišką tekstą ir Paryžiaus lietuviai pirmieji jo mišiose meldėsi lietuviškai, kol neatėjo oficialūs vertimai[8]. 1958 m. minint šv. Kazimiero 500

metų gimimo sukaktį, Paryžiaus katalikų institute (*I'institut Catholique a Paris*) kun. J. Petrošius surengė šv. Kazimiero minėjimą, globojamą Paryžiaus arkivyskupo kardinolo P. Feltino[9]. 1987 m. sausio 5 d. minint Lietuvos krikšto 600 metų jubiliejų popiežius Jonas Paulius II kunigui Jonui Petrošiui suteikė Popiežiaus garbės prelato vardą[10].

Su lietuvių grupe Tarptautiniame Marijos kongrese. Lurdas, 1958 m.

Visą gyvenimą besirūpinęs „savo avelėmis" Prancūzijoje ir Belgijoje, kunigas J. Petrošius nebuvo toks, kokie dažnai būdavo lietuvių kunigai, retoje nuotraukoje jį galima matyti be cigaretės, o dėl šio įpročio neretai jo kolegos Lietuvoje žiūrėdavo kreivai.[11] Jis nemėgo ir netgi pykdavo, kai į jį kreipdavosi „prelate" ar „monsinjore", nebuvo „salono kunigas" [12], bet visuomet laikėsi arčiau žemės ir žmonių: paprastas, kuklus, atviras, viskuo besidomintis, visad linksmas ir bendraujantis, mėgo susitikimus ir šventes, nuolat buvo tarp žmonių. Dėl to kun. Petrošius buvo mėgstamas visų Prancūzijos lietuvių. Jis mokėdavo prieiti prie kiekvieno, jį užkalbinti, priimti tokį, koks yra, tėviškai patarti ir paglobotį, pritraukti prie lietuviškos bendruomenės. Net mišias jis laikydavo ypatingai, susirinkusiesiems atrodydavo, lyg jis kalbėtų kiekvienam asmeniškai.[13]

Dar studijuodamas Strasbūro kunigų seminarijoje 1947–1955 m. J. Petrošius įsijungė į Strasbūro lietuvių draugijos veiklą, vėliau aktyviai dalyvavo Prancūzijos lietuvių bendruomenės veikloje, buvo ilgametis Prancūzijos lietuvių bendruomenės pirmininkas (daugiau nei du dešimtmečius 1958–1981 m. vadovavo bendruomenei), bendruomenės leidžiamo biuletenio „Prancūzijos lietuvių žinios“ redaktorius. Nuo 1947 m. iki 1969 m. Paryžiaus lietuviai kiekvieną sekmadienį rinkdavosi į lietuviškas pamaldas jėzuitų koplyčioje. Nuo 1955 m. rudens jas organizuodavo kunigas J. Petrošius. Kai lietuvių skaičius sumažėjo, kunigas į mišias lietuvių kalba tikinčiuosius kviesdavo pirmaisiais mėnesio sekmadieniais[14]. Po pamaldų – tradiciniais tapę bendruomenės pietūs, į kuriuos susirinkdavo visi norintys. Šie kasmėnesiniai lietuvių susibūrimai su pamaldomis ir bendrais pietumis sutraukdavo nemažai lietuvių (dažnai susirinkdavo 40–50 žmonių[15]), atvykdavo ne tik Paryžiuje gyvenantys, bet ir žmonės iš tolimesnių apylinkių susitikti su tautiečiais, pabendrauti, pabūti drauge: „Jaunieji taip pat neatsilieka nuo vyresniųjų. Jie ateina ne tik pabuvoti, bet ir talkininkauti pamaldose ar meninėse programose, ar bendrų pietų ruošime (...) Daugelis mūsų šeimų yra mišrios, taigi dalyvių yra ir nelietuvių. Tačiau ir nelietuviai jaučiasi esą mūsų bendruomenės nariais, nes visus jungia šeimyniška nuotaika ir dvasia.“[16] Lietuviai, bičiuliaudamiesi su prancūzais, neretai juos ir jų šeimas įtraukdavo į bendruomenės veiklą, o šie labai gerai jausdavosi užsukę į bendruomenės susibūrimus ar lietuviškas šventes. „Lietuvių bendruomenei jis padarė kažką nepakartojamo“, – sakė Jeanas-Christophe**’as** Mončys[17] apie kunigo Jono Petrošiaus darbus buriant Prancūzijos lietuvių bendruomenę. Tik jam vienam žinomu būdu kun. Petrošius sugebėjo rasti kelią į kiekvieno širdį, jungti aplink save įvairių kartų ir socialinių sluoksnių, skirtingų pažiūrų lietuvius. Žinoma, gelbėdavo ir žemaitiškas užsispyrimas, atkaklumas, mokėjimas kitus įtikinti ir norom nenorom įtraukti į talką organizuojant Prancūzijos ar Europos lietuvių renginius ir šventes (pvz., Europos lietuviškųjų studijų savaites), leidžiant bendruomenės biuletenį ar atliekant kitus bendruomeninius darbus. Būdamas geras psichologas dažnai prieš mišias jis skambindavo bendruomenės nariams, kai kuriems net po kelis kartus, primindamas ir kviesdamas ateiti net tuos, kurie bažnyčią aplenkdavo: „Kartais būdavo tingisi, sakau, „atsiprašau, kunige, negalėsiu“, bet kai antrą, trečią kartą paskambina, nebegali atisakyti“.[18] Jis visuomet sugebėdavo rasti išeitį ir prikalbinti įvairius žmones ateiti į talką.

Prancūzijos lietuvių bendruomenės taryba: sėdi E. Turauskas, J. Petrošius, A. Venskus, J. Lanskoronskis, J. Matore, stovi E. Vaicekauskas, P. Klimas, B. Venskuvienė, S. Pagnier, P. Liutkus, A. Liutkus. 1965 m.

Kunigas Jonas Petrošius išsiskyrė savo tolerancija, jam nebuvo viskas tik juoda ar balta, neskirstė jis lietuvių į *tarybukus* ar kitokius žmones, visus, nesvarbu, kada ir kokiomis aplinkybėmis atvykusius, buvo nusiteikęs priimti ir jais pasirūpinti. Žinoma, kai kada tai sukeldavo jam nemalonumų, o pikti liežuviai nevengdavo apkaltinti „bendravimu su sovietais“, kaip atsitiko sovietmečiu į Prancūziją atvykus Vytautui Žalakevičiui[19]. „Bet jis visų pirma yra lietuvis“ [20], – kalbėjo tuomet kunigas Petrošius, nepabijojęs susitikti nei su V. Žalakevičiumi, nei su kitais iš Lietuvos atvykusiais žmonėmis. Jam buvo svarbu parodyti už geležinės uždangos likusiems, kad jie ne vieni, kad yra dar gyvas vilties spindulys. Sykiu ne vienam Prancūzijoje gyvenančiam J. Petrošius padėjo geriau suprasti Lietuvą, jos tradicijas ir istoriją, jau Prancūzijoje gimusiems, mišriose šeimose augusiems primindavo jų lietuviškas šaknis, ragindavo įsijungti į kovą už Lietuvą, nors okupuotą, visų užmirštą ir išbrauktą iš pasaulio žemėlapio.[21]

Jonas Petrošius su Stasiu ir Vincenta Lozoraičiais. 1968 m.

Rodos, ne tik jo širdyje, bet ir jo namuose tilpdavo visi atvykusieji. „Prieš daugiau nei dvidešimt metų su mergaičių choru iš Lietuvos atvažiavome į Paryžių. Po ilgos kelionės autobusu, mus nuvedė pas lietuvį kunigą. Neatsimenu, kiek mūsų buvo, bet į jo butą sutilpome visos. Kas prausėsi, kas užkandžiavo, o kiek vyresnės kniaukė cigaretes nuo kunigo darbo stalo“[22], – prisiminė savo susitikimą Goda Klimavičiūtė. Pasakojama, kad vienu metu, nepriklausomybės pradžioje, Lietuvoje kažkas buvo įsigudrinęs platinti J. Petrošiaus adresą už pinigus. Grįžęs namo Petrošius ne kartą yra radęs laukiančius žmones, tačiau niekada jų neišvydavo, priimdavo bent kelioms dienoms.[23] Kunigas Petrošius pasirūpindavo lietuviais ne tik dvasiškai, bet ir materialiai. Tiesa, pinigų jis beveik niekad neturėdavo, ir ne todėl, kad būtų išlaidus, bet toks buvo jo charakteris – ką turėdavo, viską išdalindavo kitiems.[24] Visą tai darė paprastai, nuoširdžiai, neieškodamas pripažinimo ar dėmesio, paprasčiausiai pagelbėdamas kitiems žmonėms. 2002 m. sausio mėnesį minint kunigo Petrošiaus aštuoniasdešimties gyvenimo ir penkiasdešimties kunigystės metų jubiliejų į Paryžių jo pasveikinti ir padėkoti susiriko gausus (apie dviejų šimtų) lietuvių būrys ne tik iš Prancūzijos, bet ir iš Lietuvos, kitų kraštų. Tuo tarpu kaip visuomet kuklus kunigas Petrošius visiems susirinkusiems dėkodamas sakėsi nieko ypatinga per savo gyvenimą nepadaręs, tik vykdęs savo kunigiškas ir žmogiškąsias pareigas.[25]

Kunigas Jonas Petrošius

Prelatas iki mirties gyveno ir dirbo Prancūzijoje. Mirė Paryžiuje 2009 rugsėjo 8 d., palaidotas Bikavėnuose (Šilutės raj.) greta savo tėvų. Už savo veiklą prelatas buvo apdovanotas Gedimino ordino Karininko kryžiumi (1995 m.), Gedimino ordino Komandoro kryžiumi (2001 m.).

Ilgus metus lietuvių bendruomenė buvo kunigo Jono Petrošiaus puoselėtas ir ugdytas lietuvybės židinys Prancūzijos žemėje. Bėgant metams, keitėsi kartos, bendruomenės veikloje vis daugėjo jaunų žmonių, į Prancūziją atvykusių jau po 1990 m. Lietuvos nepriklausomybės atgavimo. Ne vienas jų prelato Jono Petrošiaus ir kitų vyresnės kartos bendruomenės narių buvo įtrauktas į bendruomenės veiklą[26] ir šiandien bando tęsti ir puoselėti šių žmonių beveik

prieš aštuonis dešimtmečius pradėtas ir ilgus metus puoselėtas bendruomenines tradicijas.

---

[1] Internete galima rasti keletą atsiminimų fragmentų. Žr. Prelato Jono Petrošiaus biografiją (su nuotraukomis), www.lietuviai.fr./lt/biografija-prelato-jono-petrosiaus-su-nuotraukomis.

[2] Minint Prancūzijos Lietuvių bendruomenės 70-metį, Paryžiuje įamžintas lietuvių kunigo Jono Petrošiaus atminimas. https://www.bernardinai.lt/2017-11-21-minint-prancuzijos-lietuviu-bendruomenes-70-meti-paryziuje-iamzintas-lietuvio-kunigo-jono-petrosiaus-atminimas/

[3] L. Maknavičius. Prancūzijos lietuvių bendruomenės istorinė apžvalga, *Prancūzijos lietuvių bendruomenė: istorija ir dabartis*. Vilnius: Versus aureus, 2009, p. 16.

[4] Ž. Mikšys. Prancūzijos lietuvių kunigas – lietuvybės švyturys, *7 meno dienos*, 2009 10 09. www.archyvas.7md.lt/lt/2009-10-09/in-memoriam/prancuzijos_lietuviu_kunigas_lietuvybes_svyturys.html.

[5] Caroline Masiulis-Paliulis pasakojimas. Prelato Jono Petrošiaus biografija (su nuotraukomis), www.lietuviai.fr./lt/biografija-prelato-jono-petrosiaus-su-nuotraukomis.

[6] Visą gyvenimą tarnavęs Prancūzijos Lietuvių katalikų sielovadai. A□A prelatas Jonas Petrošius (1921–1951–2009), *XXI amžius*, 2009 rugsėjo 18 d., www.xxiamzius.lt/numeriai/2009/09/18/atmi_02.htm

[7] A. Sabaliauskas. Amžinybėn palydėtas iškilus išeivijos dvasininkas prelatas Jonas Petrošius (1921–1951–2009), https://www.katalikai.lt/index.php?id=10&nid=3451

[8] Ž. Mikšys. Prancūzijos lietuvių kunigas – lietuvybės švyturys, *7 meno dienos*, 2009 10 09. www.archyvas.7md.lt/lt/2009-10-09/in-memoriam/prancuzijos_lietuviu_kunigas_lietuvybes_svyturys.html.

[9] A. Sabaliauskas. Amžinybėn palydėtas iškilus išeivijos dvasininkas prelatas Jonas Petrošius (1921–1951–2009), https://www.katalikai.lt/index.php?id=10&nid=3451

[10] Visą gyvenimą tarnavęs Prancūzijos Lietuvių katalikų sielovadai. A†A prelatas Jonas Petrošius (1921–1951–2009), *XXI amžius*, 2009 rugsėjo 18 d., www.xxiamzius.lt/numeriai/2009/09/18/atmi_02.htm

[11] Jean-Christophe Moncys prisiminimai. Prelato Jono Petrošiaus biografija (su nuotraukomis), www.lietuviai.fr./lt/biografija-prelato-jono-petrosiaus-su-nuotraukomis.

[12] Ten pat.

[13] Karolinos Masiulis-Paliulis atsisveikinimo kalba Prelatui, pasakyta 2009 m. rugsėjo 17 d. Šilutės rajono Bikavėnų kapinėse. Prelato Jono Petrošiaus biografija (su nuotraukomis), www.lietuviai.fr./lt/biografija-prelato-jono-petrosiaus-su-nuotraukomis.

[14] A. Sabaliauskas. Amžinybėn palydėtas iškilus išeivijos dvasininkas prelatas Jonas Petrošius (1921–1951–2009), https://www.katalikai.lt/index.php?id=10&nid=3451

[15] K. Ūsaitė. Ką liudija seni dokumentai: Prancūzijos lietuvių bendruomenė XX a. 5–8 dešimtmečiais, *Prancūzijos lietuvių bendruomenė: istorija ir dabartis*. Vilnius: Versus aureus, 2009, p. 106.

[16] *Paryžiaus lietuvių žinios*, 1970, nr. 41, p. 6.

[17] Jean-Christophe Moncys prisiminimai. Prelato Jono Petrošiaus biografija (su nuotraukomis), www.lietuviai.fr./lt/biografija-prelato-jono-petrosiaus-su-nuotraukomis.

[18] Valdo Papievio pasakojimas. Prelato Jono Petrošiaus biografija (su nuotraukomis), www.lietuviai.fr./lt/biografija-prelato-jono-petrosiaus-su-nuotraukomis.

[19] 1966 m. gruodžio 2 d. Prancūzijos kinometeka atvežė į Paryžių lietuvių režisieriaus Vytauto Žalakevičiaus filmą „Niekas nenorėjo mirti“. Pristatant filmą dalyvavo ir autorius, užsukęs į Paryžių pakeliui iš Pietų Amerikos. Į filmo peržiūrą

buvo atėję ir keli vietos lietuviai, kurie vėliau režisierių pasikvietė pietų. Šis vadinamasis „Žalakevičiaus incidentas“ sukėlė nemažai triukšmo ir plačiai nuskambėjo pasaulinėje lietuvių spaudoje. Nemažai kaltinimų kliuvo ne tik kun. J. Petrošiui, bet ir visai Prancūzijos lietuvių bendruomenei, o kai kas šiuose susitikimuose dalyvavusius žmones bandė kaltinti nevengiant „bendrauti su sovietais“.

[20] Karolinos Masiulis-Paliulis atsisveikinimo kalba Prelatui, pasakyta 2009 m. rugsėjo 17 d. Šilutės rajono Bikavėnų kapinėse. Prelato Jono Petrošiaus biografija (su nuotraukomis), www.lietuviai.fr./lt/biografija-prelato-jono-petrosiaus-su-nuotraukomis.

[21] Ten pat.

[22] Prelato Jono Petrošiaus biografija (su nuotraukomis), www.lietuviai.fr./lt/biografija-prelato-jono-petrosiaus-su-nuotraukomis.

[23] Valdo Papievio pasakojimas. Prelato Jono Petrošiaus biografija (su nuotraukomis), www.lietuviai.fr./lt/biografija-prelato-jono-petrosiaus-su-nuotraukomis.

[24] Ričardo Bačkio pasakojimas. Prelato Jono Petrošiaus biografija (su nuotraukomis), www.lietuviai.fr./lt/biografija-prelato-jono-petrosiaus-su-nuotraukomis.

[25] Kunigas Jonas Petrošius: gyvoji Prancūzijos lietuvių bendruomenės dvasia, *Draugas*, 2002 m. sausio 10 d., p. 5.

[26] Prancūzijos lietuviai gyvena tarsi viena didelė šeima. Gedimino Zemlicko pokalbis su Prancūzijos lietuvių bendruomenės pirmininku Linu Maknavičiumi, www.mokslasplius.lt/mokslo-lietuva 2012 11 11.

„Pasaulio lietuviai ir Lietuva“

Mielai pasidalysime svetainėje skelbiamais tekstais ir nuotraukomis, tik prašome nurodyti informacijos šaltinį ir autorius.